

L'HEURA TRIOMFANT

(allegoria)

Quan ve l'Hivern que ploranes delera
la ven clara i llunyana
que dum la Primavera
ressonant la canço' que ens agermana ;
jo vell, ple de recança enyoradissa,
Ser collita de l'hora
per la llum fonedissa
del record indecís que mon cor plora .
I he volgut passejar pel parc ombriol
ou, un dia, el misteri

de l'instrit joveuivol
feu el plany de mon goig sense senderi.
I per tot, he trobat, tan sols, el drama
de la vida sensible,
sempre tràgica flama
de la Mort implacable, incommovible.
Per tot arreu, la lluita com ofici
de dominar i vèncer;
la febre i el suplici
del vençut que, planyent, no es pot convèncer.
I sempre, transcendent l'ocedstari,
la lligó no sabuda
de l'exemple diari,
que publica el secret amb llengua muda.
Aixins, jo no vull fer un sistema
d'un exemple al·legòric;
sols vull fer un poema
colliter del paisatge metafòric.

Perdre podria la força que alligona;
 la parla descriptiva;
 la gracia que rasca....
 mes, prou serà si diu la imatge viva.
 I com el símbol de l'amor pot viure
 clos, endenyant la imatge,
 ara, jo, vull escriure
 un exemple d'amor i d'esclavetge.

¿Quina remota estrella llui dins la foscuria
 del meu dolor, quiant-me pels negres vieranys,
 tot febrósenc, insomne, ferit per la luxúria,
 vers la claror serena del Mite, que la Puris
 combat amb desengany?

¿Quin fil d'Ariadna, líric, em feu seguir la via,
 segura entre les ombres, del roncni entossudit,
 vers la sagunt imatge que plau la poesia
 per a gueruir la vida dramàtica que hi uia
 al calze de la nit?

Mes, fou camí fet d'enna, regit per la memoria,
 Fent clara la paraula senti, trèmul, son premy.
 I fou l'al·legoria, claror definitoria
 que combatent les boires amb l'estre de victòria
 flori sobre l'evideny.

De sobte, en les tenebres de la verdor profunda,
 s'obri un esclat de flames, un rompiment barroch,
 i en davantell alifer, vitalitat fecunda,
 entre l'ombriu ramatge fou la claror jocunda
 que la imatge feu foc.

Un arbre, un trist espectre ple d'aup i de misèria,
 (forçada soca, un dia d'exposicions orgull)
 e penes si podies sentir dins sa metèria
 la soba generosa que fa oblidar la deria
 de l'impotent autell.

I així a despit, llua la brosta emmaranyada
 que jovesesa porta (semyera volciant).
 Un verd fillam vivíssim, lluent com l'argenteada
 cobells de la lluna, segant l'enamoreda
 collita bategant.

¿ Com l'arbre, vell, podis tenir veri de filles,
 si el cos, veugut, mostrava de delt e baix obert?
 Un llamp l'esqueixà un dia, mes, erigat d'agulles,
 Trobà la força encara, restat de ses despulles,
 e nou dolor despert.

Mes, no! La fonda verda no declarava justa
 l'autèntica miseria de son esgall testic.
 Ell sols era una soca, ja morta; un tros de fusta
 que pel vestit de l'heura, semblava ésser robuste
 trioufant de son costic.

I era com un miracle. Son fred insoportable
 que tot el nu brancatge feri de tremolor,
 Trobà remei bellíssim en l'hoste abominable
 de volciant dispena; paràssit miserable
 teixit per l'amargor.

Que la Natura és bella fins quan preten renouar
 les crueltats més fosques de son secret pouc.
 I quan, com per escorní, vol nostre món començar,
 amb llàgrimes de pluja diu el delit de ploure
 gojant-se de l'embuc.

¡ Quin espectacle líric, de massa ésser dramàtic,
 la perfida abraçada de l'heure i el rocam!
 La febre tremolosa, canço' que l'orgue armàtic
 del vent, passant, cantava, duia l'accent llumàtic
 del Mite, com un clam.

I per e exemple i repte de germanor de sabo,
 fiada en instintives raons d'ungles i dents,
 la imatge torturada de l'arbre mort, mostrava
 l'engany, com un airo' d'honor, que proclamava
 son triomf, a tots els vents.

Mes, tota glòria porta l'osada que fa riure,
 fent la cruel bellesa se sot i son perill.
 Imatge de la vida, lluitant per sobreviure,
 llum l'enganyosa mostra de son desig capllure
 front la Mort, son espill.

i Oh Vida enganyadora
 que dins portes la Mort;
 dramàtica pensore
 de la humanal disort!

Puis tu, eres la disfressa
 que oculta el món obscur
 portant amb l'ala encesa
 de goig, un glop d'atzur.
 Si al vell dolor abeures
 l'empelt amb nove sang
 i xucles, cou les heures,
 la llum el negre fang.
 Si atres l'esperança
 de qui, caduc, no te
 consol amb l'enyorança
 que torna el cor seré.
 Si com la flama, cremes
 el greis de ton destí
 i amb líriques veremes
 fas bell el teu canvi.
 Si saps que tota cosa
 te un preu davant el cor:
 Que el vers, es torna prosa;
 que el riure, es torna plor.

Que, enduts pel fatalisme,
la flor, es torna fruit;
l'amor, es fa egoisme;
la glorie, solitud

¡Oh Vida, foll deliri
de pau i eternitat!

¡Deslliura'us del martiri
d'amar la veritat!

¡I fes de ta mentida
cruel, nostre couhort;
penyora de la vida
que trioufa de la Mort!
